

καί ἐν ᾧ ἡ μικρὰ προσπαθεῖ νὰ τὸ ση-
κώσῃ καὶ νὰ τὸ βάλῃ πάλιν εἰς τὴν θέ-
σιν του, ἡ γείτων τῆς ἐκβάλλει κραυγὴν:
— Νά τος ! νά τος ὁ Ρήγας καρῶ !
— Μὰ ποῦ ;
— Μέσα 'στὸ γουδί.
— Ἀδύνατον !
— Καὶ ὅμως νά τος ! ἀνακράζει τὸ
κοράσιον ζωηρῶς, λησμονοῦν τὴν συστο-
λὴν του. Καὶ ἐνῶ λαμβάνει τὸ παγνιό-
χαρτον διὰ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἱατρὸν,
νέα κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐκ μέρους τῆς
κυρίας Μασσαί :

— Τὸ ρολόγι !
Κύριον, συνωθῶνται τριγύρω τῆς.
Ναί ! εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀμόρφων συν-
τριμμάτων, ἀποστίβει τώρα τὸ πολυτι-
μον χρονόμετρον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ἰγ-
δίου, σῶον καὶ ἀκέραιον, ἀνευ ἰχνους
βλάβης ! Ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, φθάνει
μέχρι τοῦ κυρίου του, καὶ παρερχομένης
τῆς πρώτης ἐκπλήξεως, τὰ χειροκροτή-
ματα καὶ τὰ εὐγε ἀντηχοῦν πανταχόθεν
φρενιτιώδη.

Μόνον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὥρολογίου
δὲν φαίνεται εὐχαριστημένος. Τὸ ἀνοί-
γει, τὸ κυττάζει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, τὸ
ζυγίζει ἐπὶ τῆς παλάμης, με ὕψος ἀν-
θρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ τον γε-
λάσουν, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνακράζει :

— Καὶ ποῖος μὲ βεβαιώνει ἐμένα,
πῶς εἶνε σὰν τὸ ἄλλο ;
— Τὸ ἄλλο οἰ. Μ' ἀρέσει αὐτὸ ! τῷ
λέγει ὁ κ. Μασσαί γελῶν. Ἀλλά, κύριέ
μου, εἶνε τὸ ρολόγι σας τὸ ἴδιο ! Ὑπάρ-
χει καμμία ἀμφιβολία ;
— Θέλετε δηλαδὴ νὰ με πείσετε, ὅτι
ἐδιορθώθη ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥ-
ρας ; ἀπαντᾷ ὁ κ. Βρανδεβένης. Ἄ,
ἐννοία σας, καὶ δὲν με πούλα κανεὶς ἐμένα
γιὰ πράσινο χαβιάρ !

— Δὲν πρόκειται περὶ ἐπισκευῆς, κύ-
ριέ μου. Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι τὸ ρο-
λόγι σας ποτὲ δὲν ἔπαθε τίποτε ;

— Μπᾶ ! καὶ δὲν ἔχω μάτια ἐγώ ;
Καὶ δὲν το εἶδα ποῦ ἔπεσε κάτω καὶ ἔ-
σπασε ; Καὶ δὲν το εἶδα ποῦ το ἐκοπά-
νισαν ; Ἐγὼ τὸ ξεύρω τί ἀνατριχίλες
εἶχα ἐκεῖνη τῇ στιγμή . . .

— Σᾶς ἐφάνη ὅτι τὸ εἶδατε. Αὐτὴ
εἶνε ἡ διαφορά. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ
τέχνη τοῦ ταχυδακτυλοουργοῦ !

— Ἄ, ὥστε ὁ κ. Λωμόνδος δὲν ἐ-
κοπάνησε τὸ ρολόγι μου ;

— Θεὸς φυλάξοι !
— Τότε λοιπὸν ποῦ εὕρισκατε τὴν
ἀξίαν του ; Κ' ἐγὼ θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιο !
Μπᾶ !

Ὁ κύριος Μασσαί δὲν ἀπήντησεν, ἀλ-
λὰ περιωρίσθη νὰ γελάσῃ μετὰ τὴν ἀ-
πλοϊκότητα τοῦ μεγαλεμπόρου, ὁ ὁποῖος,
πιστεύσας κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ
μαγείας, ἀπεγοητεύθη ὅταν ἔμαθε τὴν
ἀλήθειαν. Ἀλλ' ὁ Γεράρδος, ὁ ὁποῖος
ἤκουσε τὰ δυσμενῆ του σχόλια, ἐκυψεν

εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ ἐψιθύρισε :
— Κάμετέ τον νὰ παραδώσῃ τὰ ὄπλα !
Σᾶς παρακαλῶ, ἱατρέ, νὰ τον μαγνητι-
σετε ! Ἄ, θὰ εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν !
Ὁ ἱατρὸς ἠτένισε μετὰ τὸ βαθύ του
βλέμμα ἐπὶ πολὺ τὸν Μασσαλιώτην, καὶ
κατόπι τῷ εἶπε :

— Κύριε Βρανδεβένη, ὑποθέτω ὅτι
κανεὶς δὲν θὰ σας ὑποπευθῇ, ἀν θελή-
σετε νὰ μου χρησιμεύσετε ὀλίγον ὡς
βοηθός. Ἦκουσα πολλάκις νὰ λέγουν
ὅτι εἰσθε χειροδύναμος. Εἶνε ἀλήθεια ;
Εἴμπορεῖτε παραδείγματος χάριν νὰ ση-
κώσετε αὐτὸ τὸ βᾶρος ;

Καὶ ὁ ἱατρὸς εἰδείξε τὸ μεγαλύτερον
ἐκ τῶν σιδηρῶν βαρῶν, τὰ ὁποῖα, πα-
ράτεταγμένα εἰς γραμμὴν ἐκεῖ πλη-
σίον, ἐχρησίμευον διὰ τὴν ζύγισιν τοῦ
ἀνθρακος.

— Αὐτὸ μόνον ; εἶπεν ὁ κ. Βρανδε-
βένης. Ἐγὼ εἶμαι ἱκανὸς νὰ σηκώσω
καὶ πολὺ πεῖδ μεγαλύτερο. Ἄς εἶνε !
εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριέ μου !

Καὶ ὁ κ. Βρανδεβένης, ὁ ὁποῖος, ὡς
ὅλοι οἱ ἐρασιτέχναι ἀθληταί, ἠγάπα κά-
πως νὰ ἐπιδεικνύεται, ἀφῆκε ζωηρῶς
τὴν θέσιν του καὶ ἐπροχώρησε, μετὰ τὸ
εὐρὺ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν τώρα ὑπὸ
χαρᾶς εἰλικρινούς. Ἐδραξθε θαρραλέως
τὴν λαβὴν τοῦ ὑποδειχθέντος βάρους . .
ἀλλὰ, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ὁ σιδη-
ροῦς ὄγκος δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν
του. Ἐκπληκτὸς ὁ κ. Βρανδεβένης ἐ-
δοκίμασε καὶ πάλιν, μετὰ πολὺ μεγαλει-
τέραν προσπάθειαν. Ἡ αὐτὴ ἀποτυχία !
Τότε θυμῶναι, συστρέφεται μετακινεῖται,
κύπτει, ἀπλώνεται, ἀγωνίζεται μετὰ ὀλην
του τὴν δύναμιν. Τίποτε ! τὸ βᾶρος μέ-
νει ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν του, ἀκλόνη-
τον. Καὶ ὁ κ. Βρανδεβένης γίνεται κα-
τακόκκινος ὡς ντομάτα τὰ μάτια του
φουσκῶνουν νὰ πεταχθοῦν, αἱ φλέβες του ἐ-
ξογκοῦνται, ὁ ἰδρῶς τρέχει ποταμιῶδες ἀπὸ
τὸ μέτωπόν του . . . Ἄ, δὲν εἶνε διόλου
εὐάρεστος εἰς τὴν ὄψιν.

— Κάτι τρέχει πάλι ! ἐβρυχήθη μα-
νιώδης. Τὰ βάρη πρέπει νὰ εἶνε καρ-
φωμένα 'στὸ πατωμα !

Εἰς ἀπάντησιν, ὁ ἱατρὸς καλεῖ δύο
ναύτας, οἱ ὁποῖοι δι' ἐνὸς μοχλοῦ μετα-
κινοῦν καὶ τοποθετοῦν κατ' ἄλλην σει-
ρὰν τὰ βάρη.

— Ἄν θέλετε, δοκιμάσατε καὶ ἄλ-
λην μίαν φορὰν.

Ὁ κ. Βρανδεβένης ἐξάγει τὸ φράκον
του καὶ τὸ γιλέκι του, πτύει εἰς τὰς
χεῖράς του, καὶ ἐφορμᾷ μετὰ νέαν μανίαν
κατὰ τοῦ βάρους, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ
σηκώσῃ. Ὁ ὄγκος μένει καὶ πάλιν ἀ-
σάλευτος. Δοκιμάζει εἰς ἄλλο βᾶρος μι-
κρότερον ἢ αὐτὴ ἀποτυχία. Δοκιμάζει
εἰς τρίτον βᾶρος μόλις πεντήκοντα χι-
λιογράμμων, — τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλην πε-
ρίστασιν θὰ ἤμπορούσε νὰ σηκώσῃ μετὰ
μικρὸν του δάκτυλον, — προσπαθεῖ νὰ το

κινήσῃ καὶ μετὰ τὰς δύο του χεῖρας, καὶ
πάλιν δὲν το κατορθώνει . . . Ἀλλὰ τί
συμβαίνει λοιπὸν ; Ὁ κ. Βρανδεβένης
τὰ χάνει, παρατηρεῖ τοὺς μυῶνας τῶν
βραχιόνων του, ἀμφιβάλλει πλέον περὶ
τοῦ ἑαυτοῦ του, κυττάζει ἐν ἀπορίᾳ, δε-
ξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ὡσεὶ ζητῶν τὴν ἐξη-
γήσιν τοῦ μυστηρίου.

— Ἦσυχάσατε, κύριε Βρανδεβένη,
τῷ λέγει τότε ὁ ἱατρὸς. καὶ συγχο-
ρήσατέ με, διὰ τὴν ἀνησυχίαν ποῦ
σας ἐπροξένησεν αὐτὸ τὸ πείραμα. Τώ-
ρα εἰσθε ἐλεύθερος νὰ σηκώσετε τὰ
βάρη.

— Πῶς ; τί εἶπατε ; τί ἐννοεῖτε με
αὐτὸ ; ἠρώτησε κατάπληκτος ὁ Μασ-
σαλιώτης.

— Ἐννοῶ, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἦρθη.
Δοκιμάσατε σᾶς λέγω !

Ἄτολμος, ἔνεκα τῆς προσφάτου ἀπο-
τυχίας, ὁ κ. Βρανδεβένης ἐπιχειρεῖ νὰ
σηκώσῃ ἐν βάρους πενήκοντα μόνον χι-
λιογράμμων. Ὡ ἐκπλήξις ! Τὸ σηκώνει
ὡς νὰ ἦτο πτερόν ! Ἀπὸ τὴν πολλὴν
προσπάθειαν μάλιστα, τὴν ὁποίαν κατέ-
βαλεν, ὀλίγον ἐλείψε νάνατραπῆ. Περι-
χαρῆς διευθύνεται πρὸς ἄλλο βᾶρος, κα-
τόπι πρὸς ἄλλο, καὶ φθάνει οὕτω ἕως
τὸ μεγαλύτερον, — βᾶρος ἑκατὸν χιλι-
ογράμμων, — τὸ ὁποῖον ἀνεγείρει εὐκολώ-
τατα καὶ τὸ σείει θριαμβευτικῶς ὑπε-
ράνω τῆς κεφαλῆς του.

Ζωηρὰ καὶ ὀμόθυμα χειροκροτήματα
ὑποδέχονται τὸν τελευταῖον τοῦτον ἄθλον.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπὸν ; ἔλε-
γεν ὁ κύριος Βρανδεβένης ἐνθουσιάζων.
Τί εἶχα πάθῃ προηγήτερα καὶ δὲν ἤμπο-
ροῦσα νὰ τα σηκώσῃ ;

— Δὲν εἶχατε πάθῃ τίποτε, ἀπήνη-
σεν ὁ ἱατρὸς. Ἦσθε, ὅπως εἰσθε καὶ τώρα
λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγίαν σας. Τοῦτο λέ-
γεται ἀπλοῦστατα μα γ ν η τ ι σ μ ὸ ς
ἢ ὁ π ο θ ο λ ῆ. Δὲν ἠκούσατε ποτὲ
νὰ λέγουν διὰ τὴν νέαν καὶ περίεργον
αὐτὴν ἐπιστήμην ;

— Ποτέ ! ὁμολόγησεν ὁ Βρανδεβένης.
Ἄλλ' ἀπ' αὐτὸ που εἶδα, ἡ ἐπιστήμη σας
πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δυσάρεστη !

— Ἀκόμη, ἱατρέ, ἀκόμη ! ἀκόμη !
θέλω νὰ μαγνητισθῶ κ' ἐγώ ! κ' ἐγώ !
κ' ἐγώ ! ἀντήχησαν πολλαὶ φωναὶ συγ-
χρόνως ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

— Εὐχαρίστως θὰ δοκιμάσωμεν καὶ
δεύτερον πείραμα, εἶπεν ὁ ἱατρὸς. Με-
τὰ τὴν ἀδείαν σας, θὰ χρησιμοποιοῦμαι πάλιν
τὰ παγνιόχαρτα.

Καὶ μετὰ μικρὰν ἐπισκόπησιν τοῦ
ἀκροατηρίου, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν μη-
τέρα τοῦ Γεράρδου, ἐξηκολούθησε :

— Κυρία Μασσαί, ἰδοὺ χαρτὶ καὶ μοῦδι.
Θὰ βάλατε μετὰ τὸν νοῦν σας ἕνα χαρτὶ
ἀπὸ τὴν τράπουλαν, καὶ ἔπειτα θὰ λά-
βετε τὴν κλωσάνην νὰ γράψετε κρυφὰ εἰς
ποῖον μέρος ἐπιθυμεῖτε νὰ εὕρεθῇ τὸ
χαρτὶ αὐτό. Προσέξτε μόνον νὰ μὴν

ἰδῆ κανεὶς, οὔτε ἐγώ, τί θὰ γράψετε,
καὶ νὰ μὴν ἀφήσετε ἀπὸ τὰ χεῖριά σας
οὔτε στιγμήν τὴν τράπουλαν.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ἡ κυρία Μασσαί,
καὶ συνεμορφώθη μετὰ τὰς ὁδηγίας.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Λωμόνδος προ-
σεποτήθη ὅτι τακτοποιεῖ τὰ ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης ἀντικείμενα, στρέφων τὰ νῦτα
πρὸς τὸ ἀκροατήριον, ἐπιτήδεος διὰ νὰ
μὴ δώσῃ ἀφορμὴν ὑπονοίας.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΠΟ τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ,
ἐφθάσαμεν λοιπὸν εἰς
τὴν πλατείαν τοῦ Συν-
τάγματος. Ἀλλὰ δὲν
ἔχομεν καιρὸν νὰ καθή-
σωμεν καὶ νὰ τὴν πε-
ριεργασθῶμεν. Αὐτὸ θά-
το κάμωμεν ἄλλην φο-
ρὰν. Τὸ τ ρ ἄ μ σφυρί-
ζει, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ
ξεκινήσῃ διὰ τὴν ὁδὸν

Σταδίου καὶ τὴν πλατείαν τῆς Ὀμο-
νοίας . . . Λαμβάνομεν θέσιν εἰς τὴν με-
γάλην ὑαλοφρακτὸν ἀμαξάν, μαζὶ μετὰ
πολλοὺς ἄλλους ἐπιβάτας. Τὴν στιγμήν
ἐκείνην ἀνέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην καὶ
ἕνας μνηστὴς τοῦ Γυμνασίου μετὰ τὴν
στολήν του, πολὺ ζωηρὸς καὶ γελαστός,
καὶ βλέπων μέσα καθήμενους δύο συμ-
μαθητὰς του, προβάλλει ἀπὸ τὴν θύραν
καὶ τοὺς ἐρωτᾷ δυνατὰ :

— Εἶνε γεμάτη ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε ;
— Ὅχι ! ἀπαντᾷ ὁ ἕνας ! λείπει ἄ-
κόμη ἕνας κοῦκος. Ὅριστε !

Καὶ κάμνει τόπον εἰς τὸν νέηλυν, ὁ
ὁποῖος εἰσέρχεται καὶ κάθηται ἐν μέσῳ
τῶν γελῶτων ὄλων, ὅσοι ἀντελήφθησαν
τὴν σκηνὴν.

Γελῶ κ' ἐγὼ μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ
παλαιοῦ αὐτοῦ ἀνεκδότου, — τὸ ὁποῖον,
φαίνεται, εἶχον ἀναγνώσῃ τώρα ἐσχά-
τως οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι φίλοι, — καὶ ἐνθου-
μοῦμαι ἀστραπηδῶν ἕνα ἄλλο ἀνεκδο-
τον, σχετικὸν μετὰ τὸ Τράμ. Εἰξεύρετε
ὅτι τὸ τράμ εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἐβα-
πτίσθη ἰ π ο σ ι δ η ρ ὸ δ ρ ο μ ο ς, διό-
τι δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ ἀμαξά συρομένη
ἐπὶ σιδηρῶν γραμμῶν δι' ἵππων. Πρὸ
πολλῶν ἐτῶν, ὅταν νεοστὶ εἶχεν εἰσα-
χθῆ ἡ λέξις καὶ ἦτο ἀκόμη ἀσυνήθης,
μ' εὕρισκα ἕνα φίλος μου, ὑπάλληλος
τότε τοῦ Ὑπουργείου, καὶ μ' ἐρωτᾷ :

— Πῶς γράφεται ὁ ἰπποσιδηροδρόμος ;

— Μετὰ ἰῶτα δύο πι, ἀπὸ τὸ ἵππος,
ἀπαντᾷ.

Ὁ φίλος μου ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ τὸ
μέτωπον καὶ νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του.
— Τί ἔπαθες ; ! τὸν ἐρωτῶ.

— Ἀρσέ με, καίμενε, καὶ ἐγὼ σὲ
μίαν ἀναφορά μου τὸν ἔγραψα μετὰ ὑψηλῶν
καὶ μ' ἕνα πι. Τὸν ἐπῆρα γὰ ὁ π ο σ ι-
δ η ρ ὸ δ ρ ο μ ο ν, ὅπως λέμε ὑπολογα-
γὸς καὶ ὑποτελώνης . . . Ἐχεῖ χάξι νὰ
τὸ ἰδῆ ὁ Ὑπουργὸς καὶ νὰ με παύσῃ !

Εὐτυχῶς ὁ ὑπουργὸς δὲν ἐπρόσεξε, καὶ
τὸ πρᾶγμα δὲν ἔλαβε τραγικὰς διαστά-
σεις . . . Ἐν τούτοις τὸ τράμ — μετὰ δύο
πι καὶ μετὰ τρία ἄλογα, — ἐξεκίνησε καὶ
εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου. Ἐνώ-
πιόν μας ἐκτείνεται τώρα ὀλόκληρος ἡ
μακρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁδὸς, καύ-
χημα καὶ αὐτὴ τῆς πρωτεύουσας μας
καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς προσφιλεστέρους, τοὺς
συνθεστέρους περιπάτους τῶν πρω-
τευουσιάνων. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠ-
ξεύρω ἂν εὕρισκται Ἀθηναῖος, ὁ ὁ-
ποῖος νὰ μὴ διέρχεται ἀπαξ τούλαχι-
στον τῆς ἡμέρας τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Πρῶτ', μεσημέρι, ἀπόγευμα, βράδυ, πάν-
τοτε εἶνε γεμάτη ἀπὸ κόσμον. Τὸ ἕνα
τῆς πεζοδρομίου μάλιστα, τὸ πρὸς τὰρι-
στερὰ μας, συγχάζεται κατὰ προτίμησιν,
κατὰ δὲ τὰς ὥρας τοῦ περιπάτου εἶνε
τόσον πολυάνθρωπον, ὥστε οἱ μὴ ἀγα-
πῶντες πολὺ τοὺς διαγωνισμούς, με-
ταβιβάζουν εἰς τὸ ἀπέναντι, τὸ σχετικῶς
ἡσυχώτερον. Ἔννοι καὶ ἐντόπιοι εἰς τὴν
ὁδὸν Σταδίου θὰ συναντηθοῦν. Ἐδῶ, εἰς
ὀλίγας ὥρας, εἴμπορεῖς νὰ ἴδῃς τὰς
γνωστοτέρας ἀθηναϊκὰς φυσιογνωμίας
νὰ περάσουν ἐμπρὸς σου, ἀλλὰ καὶ τὰς
πλέον ἀγνώστους. Κυρίαί, νεοὶ τοῦ συρ-
μοῦ, αἰξωματικοί, φοιτηταί, μαθηταί,
ὄλοι εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου. Δὲν τὴν
ἀγαποῦν μόνον οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου,
ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ρεμβώδεις καὶ μονή-
ρεις περιπατηταί. Διότι ἀπομονοῦται
κανεὶς καὶ μέσα εἰς τὸν πολὺν κόσμον,
ὅπως καὶ εἰς μίαν ἐρημίαν. Κάποτε ὁ
Σουρῆς δι' ἕνα ρομαντικὸν καὶ ὑπερνέ-
φελον συγγραφέα, ἔγραψεν :

Εἶνε καὶ οὗτος λείψνον τῆς σμίλης τοῦ Φει-
[δίου.
Εὕρισκται σὰ σύννεφα καὶ . . . 'στὴν ὁδὸν
[Σταδίου.

Καὶ πράγματι, τὸν συγγραφέα αὐτὸν
ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τον συναντήσῃ
κάποτε καὶ παρὰ τοὺς Στύλους, ἢ ὑπὸ
τὴν Ἀκρόπολιν, ρεμβάζοντα ἄλλ'
ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν τὸν ἔβλεπε διερ-
χόμενον τακτικὰ διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου
Ἐδῶ θὰ καταλήξουν, ἢ ἀπὸ ἐδῶ θῆρ-
χίσουν, ὄλοι, καὶ οἱ πλέον μακρῖνοι καὶ
ἀπόκεντροι περιπάτου. Καὶ τοῦ Ζαπ-
πείου, καὶ τῆς Δενδροστοιχίας, καὶ τῆς
ὁδοῦ Κηφισίας οἱ κομψοὶ περιπατηταί,
θὰ συναντηθοῦν μίαν στιγμήν καὶ εἰς
τὴν ὁδὸν Σταδίου. Δι' αὐτὸ κάποιος τὴν
ὠνόμασε «τὸ σαλόνι τῶν Ἀθηναίων.»

Εἶνε νεωτέρα ἀδελφὴ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ,
τελειῶς ρυμοτομημένη, εὐθυτάτη, μ'
εὐρύτητα πεζοδρομίου καὶ ἐκτείνεται
ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος

μέχρι τῶν Καυτείων. Κάποτε ἀνέγνωσα,
ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι ἔχει μῆκος πε-
ρίπου σταδίου καὶ εἰς αὐτὸ ὀφείλει τὸ
ὄνομα τῆς. Δὲν ἤξεύρω ὅμως κατὰ
πόσον ἡ πληροφορία αὕτη εἶνε ἀκριβῆς.
Τώρα τελευταίως ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς
τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ κατὰ τὴν ἐμπορικὴν
κίνησιν, δεξιᾷ δὲ καὶ ἀριστερᾷ πολυά-
ριθμα καὶ μεγαλοπρεπέστατα ἠνοίχθησαν
τὰ καταστήματα. Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς
αἰγλῆς, τὴν ὁποίαν προσδίδουν εἰς αὐτὴν
αἱ ὄραται καὶ καταστόλιστοι προθήκαι,
ὑπερέχει τῆς ἀντιζήλου ὁδοῦ κατὰ τὴν
λαμπρότητα τῶν οἰκοδομῶν τῆς, διότι
πολλὰ εἶνε τὰ μέγαρα τῆς ὁδοῦ Στα-
δίου, καὶ ὄλονεν ἀνκαίνιζονται, καὶ
ὄλονεν κτίζονται νέα.

Τὸ τράμ προχωρεῖ βραδέως, διότι
εἰς κάθε βῆμα ὁ κωδωνισκὸς ἠγεῖ καὶ ἡ
ἀμαξά ἵσταται, εἴτε διὰ νὰ κατέλθῃ εἴτε
διὰ νὰ ανέλθῃ ἐπιβάτης. Τώρα διερ-
χόμεθα ἐξώθεν τοῦ οἰκοπέδου, εἰς τὸ
ὁποῖον πρό τινος ἔγιναν ἀνασκαφαὶ καὶ
ἀπεκαλύφθησαν πολλοὶ ἀρχαῖοι τάφοι,
καὶ ἐντὸς αὐτῶν πολυτιμῶτα ἀρχαιολο-
γικὰ εὐρήματα, ἀγαλμάτια, νομίσματα,
ἀγγεῖα. Εἶνε βλέπετε ἡ μόνη περίστα-
σις, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θεωρεῖται ἱερό-
συλος ἡ τυμβωρυχία. Καὶ συλλογίζομαι,
παρατηρῶν τοὺς περιέρχους, οἱ ὁποῖοι
περιεργάζονται τὸν τόπον τῶν ἀνασκα-
φῶν, πόσοι θησαυροὶ κρύπτονται ἀκόμη
ὑπὸ τὰ ἀθηναϊκὸν αὐτὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον
πατοῦμεν ἀμέριμνοι, καὶ τί ἐκπλήξεις
ἐπιφυλάσσουν δι' ἡμᾶς ἢ διὰ τοὺς ἀπο-
γόνους μέλλουσαι ἀνασκαφαί !

Καὶ τὸ τράμ προχωρεῖ . . . Ἴδου ἡ
Βουλὴ, τὸ κατακίτρινον μέγαρον, μετὰ
μαρμάρινον περιστύλιον καὶ τὸ εὐρύτατον
προαύλιον. Ἴδου ἡ ὁδὸς Κοραΐ, ἀνοι-
γομένη εὐρέως δεξιᾷ μας, τὴν ὁποίαν
κλείει εἰς τὸ βάθος τὸ Πανεπιστήμιον,
τὸ σεμνότερον, τὸ ἀπλούτερον, ἀλλὰ
μεγαλοπρεπέστερον οἰκοδόμημα, τὸ
ὁποῖον ἔχει νὰ ἐπιδειξῇ ἡ πρωτεύουσα
μας. Ἀπέναντι τὸ Ὑπουργεῖον τῶν
Οἰκονομικῶν, καὶ εὐθὺς παρακάτω, εἰς
τὴν ἄλλων γωνίαν, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν
Ἐσωτερικῶν. Εἰς τὸ βάθος τῆς μικρᾶς
πλατείας, ἡ ὁποία ἀνοίγεται τώρα ἀρι-
στερᾷ μας, διέρχεται ὡς ταχεῖα εἰκὼν
πανοράματος ὁ ναῖσκος τῶν Ἁγίων Θεο-
δώρων, μετὰ τὸν βυζαντινὸν θόλον του καὶ
μετὰ τὸ ὑποκίτρινον ἐκεῖνο χρῶμα, τὸ
ὁποῖον τῷ προσέδωκεν ὁ χρόνος . . . Καὶ
τὸ τράμ προχωρεῖ, διασταυροῦται μετὰ
ἀνερχόμενον ἐκ τῆς πλατείας τῆς Ὀμο-
νοίας, καὶ φθάνει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν δια-
σταύρωσιν τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Σὺρῶ τὸ λω-
ρίον τοῦ κώδωνος καὶ τὸ τράμ σταματᾷ.

Τότε μόνον καταβαίνω, — διότι ἐν συνε-
θίῳ νὰ πηδῶ ἀπὸ τὸ τράμ, ἐν ᾧ τρέχει,
— καὶ εἰσέρχομαι εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου.
Εἶνε τὸ στάδιον τοῦ προσεχοῦς μας
περιπάτου. ΦΑΙΔΡΟΝ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΩΔ ΜΑΚΚΑΡΘΟΥ Η ΜΙΚΡΑ ΒΙΟΛΙΣΤΡΙΑ

“Ας μή σας εκπλήξω ο τίτλος μου, αγαπητοί αναγνώσται. Ναι· υπήρξαν και υπάρχουν εις τον κόσμον και ένδοξα παιδιά. Η Δόξα τας περισσότεράς φορές βραδύνει να έλθη· αλλά κάποτε σπεύδει, και σπεύδει πολύ. Δέν αγαπᾶ να στέφει μόνον τούς πολιούς κροτάφους· έλλέγει καμμίαν φορά και ξανθᾶ παιδικᾶς κεφαλάς, εις τας οποίας τῶσον ώρατα ταίριαζει ὁ λαμπρὸς στέφανός της...”

“Εν ἀπὸ αὐτὰ τὰ εὐτυχή και ένδοξα παιδιά εἶνε και ἡ μικρούλα βιολίστρια Μῶδ Μακκάρθου, τῆς οποίας βλέπετε ἐδῶ τὴν εἰκόνα. Εἶνε ἀγγλίς, ἢ μάλλον ἱρλανδή, μόλις δεκατετραετής. Καὶ ὅμως πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔδωκε τὴν πρώτην της συναυλίαν, τὸνομά της ἔγινε πασίγνωστον εἰς τὸ Λονδίνον και εἰς ὅλην τὴν Ἀγγλίαν, διὰ τὴν τέχνην με τὴν ὁποίαν παίζει τὸ βιολί. Φαντασθῆτε, ὅτι ἔλαβε δῶρα ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν Βικτωρίαν, ἀπὸ τὴν Πριγκήπισσαν τῆς Οὐαλλίας, ἀπὸ τὸν Γλάδστονα, και ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους διαπρεπεῖς ἀνδρας εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων και τῆς τέχνης.

Ἐσχάτως εἰς τῶν συντακτῶν ἀγγλικῶν περιοδικῶν τὴν ἐπεσκέψη κατ’ οἶκον και περιέγραψε τὴν ἐπίσκεψίν του. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» μεταφράζω ἐδῶ τὰς κυριωτέρας περιγραφὰς τοῦ ἄρθρου τούτου, διότι εἶμαι βεβῆα ὅτι μετ’ ἐνδιαφέροντος ἀκούσουν τὰ κατὰ τὴν μικρὰν ἄλλ’ ένδοξον αὐτὴν καλλιτέχνηδα.

“Ἡ Μῶδ Μακκάρθου, — λέγει ὁ συντάκτης τοῦ ἀγγλικῶν περιοδικῶν, — δέν εἶνε καθόλου χαϊδευμένο παιδί, και περνᾶ τὴν ζωὴν της ὅπως και κάθε ἄλλη μικρὰ κόρη τῆς ἡλικίας της. Ἡ μητέρα της εἶνε τῶσον φρόνιμη, ὥστε ἀν και εἶχα ὑπάγη εἰς τὴν οἰκίαν των μόνον και μόνον διὰ νὰ ἰδῶ τὴν κόρην και νὰ γράψω περὶ αὐτῆς, ἡ Μῶδ δέν ἦτο παρούσα εἰς τὸ δωμάτιον, ὅταν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μητέρας της ἐμάνθανα τούς θριάμβους της.

«—Πολὺ ἐνωρίς εἶδαμεν—μοὶ εἶπεν ἡ κυρία Μακκάρθου, — ὅτι ἡ Μῶδ εἶχε κληρονομήσει τὰ μουσικᾶ χαρίσματα, τὰ ὅποια ὑπῆρχον εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρός της και εἰς τὴν ἰδικήν μου. Πρὶν ἀρχίσῃ ἀκόμη νὰ περιπατῆ, ἐτραγουδοῦσε με μεγάλην ἀκριβείαν, και ἀγαποῦσε τῶσω πολὺ τὴν μουσικήν, ὥστε μόλις ἔγινεν ἑπτὰ ἐτῶν, ἤρχισε νὰ μαθαίνῃ βιολίον με τὸν κύριον Ἀρμπον. Ἐνω-

ρίτερα θὰ ἦτο ἀδύνατον, διότι ἦτο τῶσον μικρόσωμη, ὥστε δέν ἤμπορούσε νὰ μεταχειρισθῆ τὸ τόξον.

«—Και ἔκαμε μεγάλας προόδους, ὑποθέτω;

«—Ναί, βέβαια ἦτο ἐπιμελής, και εἰργάζετο πολὺ. Ἐπειτα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη, ὅτι ἤμπορούσε ἐξαίρετα νὰ καταναίῃ ὅλας τὰς δυσκολίας. Εἰς ὀλίγας ἐβδομάδας κατορθώνει πράγματα εἰς τὸ βιολίον, τὰ ὅποια οἱ μεγάλοι διὰ νὰ κατορθώσουν θὰ ἐχρειάζοντο ἴσως δώδεκα μῆνας. Ἦτο μόλις ἑννέα ἐτῶν, ὅταν ἔκαμε τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν εἰς τὸ Princes Hall. Ἦτο μιὰ σταλιά κορι-

Μῶδ Μακκάρθου

τσάκι και ἐφοροῦσε ἕνα πλατὺ ἄσπρο μεταξωτὸ φόρεμα. Νομιζῶ ὅτι τὴν βλέπω, με τὰ χουσᾶ μαλλιά της και τὸ ζωηρόν της πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔγινε πολὺ σοβρὸν ὅταν ἤρχισε νὰ παίζῃ. Και ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ διάσημος Ἑλένη Τέρρου ἦτο μετὰ τὸ ἀκροατήριον και τῆς ἐνεχειρίσεν ἕνα κνίστρον με ἄνθη... Ἐκτοτε ἐστάθη πολὺ τυχερὰ νὰποκτήσῃ τῶσους φίλους και θαυμαστάς, οἱ ὅποιοι τῆς στέλλουν ἄνθη και χαρίσματα, και τὰ Χριστούγεννα γίνονται ἐδῶ σωστὸς κατακλισμὸς ἀπὸ κάρτες και ἀπὸ δῶρα. Μετὰ τὴν ἐμφάνισιν της ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν, ἐπειδὴ δέν ἠθέλαμεν ἡ κόρη μας νὰ ἐργάζεται πάρα πολὺ, και ἐπιθυμοῦσαμεν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς της. Ἐδῶσε τέσσαρας ἀκόμη συναυλιας και ἐπαίξεν εἰς ἀρκετάς συναστροφὰς, ἀλλὰ μέχρι τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου, ὅταν ἐπήγε με τὴν κ. Ἀλμπάνη, τὴν μεγάλην αἰοδὸν, εἰς περιο-

δείαν ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας, δέν ἔκαμε πολλὴν ἐργασίαν, ἐπειδὴ εἶνε ἀκόμη μικρὰ και φροντίζομεν πρῶτα διὰ τὴν ὑγείαν της. Ἡ περιοδεία αὐτὴ ἤρχισε με μιὰν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Βάλμοραλ, ὅπου ἡ Μῶδ ἐπαίξεν ἐνώπιον τῆς Βασίλισσας.

«—Διὰ πρώτην φοράν; ἠρώτησα.

«—Ἄ, ὄχι· δύο ἔτη προηγήτερα, εἶχεν ὑπάγη εἰς τὸ Ὄσορν, και ἡ Μεγαλειότης Τῆς εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπαινέσῃ τὴν μικρὰν μου θυγατέρα. Τὰ δῶρα, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν εἶνε μιὰ καρφίτσα και ἕνα μενταλίον, και τὰ δύο πολὺ ὠραῖα· τὸ μενταλίον ἔχει πέντε μεγάλους σαφεῖρους. Ἐπειτα ἔλαβε και μιὰν καρφίτσαν ἀπὸ τὴν πριγκήπισσαν τῆς Οὐαλλίας. Ἐνας ἀπὸ τούς θεσαυρούς, τούς ὁποίους ἐκτιμᾶ περισσότερο, εἶνε τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ἀπὸ τὸν Γλάδστονα με μιὰν μακρὰν ἰδιόχειρον ἀφιέρωσιν, ἡ ὁποία ἀρχίζει οὕτω: «Εἰς τὴν ἀγαπητὴν μικρὰν Ἱρλανδὴν μουσικόν...» Εἰς τὸ Malborough House ἡ Μῶδ ἐπαίξε πρὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος και τῆς Αυτοκρατείας τῆς Ρωσίας, και διαρκούσης τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδαμαντίνου Ἰωβιλαίου, ἔλαβε πολλὰς προσκλήσεις νὰ παρουσιασθῆ ὅπου οἱ βασιλικοὶ ἐπισκέπται θὰ ἦσαν προσκεκλημένοι. Ἡ ἀποθανοῦσα Δούκισσα τοῦ Τέκ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, και συχνὰ συνείθιζε νὰ τὴν λαμβάνῃ ἐπὶ τῶν γονάτων της και νὰ τὴν χαϊδεύῃ.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ARTEMIS ΔΑΣΙΚΟΥ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Μαμμά μου, πόσο εἶμαι κουρασμένο! Ὅ,θὰ κοιμηθῶ ἐστὸ στήθος σου γλυκά· Ὅ, μά μήν κλαίς, ἀν σοῦμαι ἀγαπημένο! Μὲ καὶν τὰ δάκρυά σου τὰ κακὰ Κροῦ εἶνε δῶ, κ' ἐξ' ὀ βρειᾶς φυσάει, Μὰ ἐτ' ὄνειρό μου ὅλα εἶνε ζεστά, Κ' ἕνα χρυσὸ ἀγγελάκι μου γελάει, Ἐάν ἔχω τὰ ματάκια μου κλειστά.

Βλέπεις, μαμμά, τὸν ἀγγελο ἐστὸ πλάι, Ποῦ τραγουδᾷ οὐράνια, γελαστός; Ἄσπρες φτεροῦγες ὀμορφες κουνάει, Ποῦ βέβαια θὰ τοῦδωκε ὁ Χριστός. Πράσινα, κόκκιν' ἄνθη βλέπω χάμω, Ποῦ τ' ἀγγελάκι χύνει τὸ μικρό· Πότε κ' ἐγὼ, μαμμά, φτερά θὰ κάμω; Τώρα ποῦ ζῶ, μαμμά μου, ἢ νεκρό;

Τὰ χέρια μου, μαμμά, τί σφίγγεις τόσο. Καὶ πάνω μου τὸ μάγουλο κουμπᾶς; Εἶνε ὑγρό, μά πόσο καίει, πόσο! Πῶς σ' ἀγαπῶ, μαμμά! Σὺ μ' ἀγαπᾶς; Σάν σύ μου κλαίς, τὰ μάτια μου δακρύζουν· Μὰ γιατί κλαίς; ὀ ἀγγελος γελά... Κουρσοῦθη ἄχι! Τὰ μάτια μου σφαλλίζουν, Μαμμά μου! Ἐ ἀγγελάκι με φιλά!

[Ἐκ τοῦ δανικῶν τοῦ Andersen] N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 6.)

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κυρίων του, ὁ Ρενῶ αὐτὸς ἐφέρθη πολὺ καλὰ· ἀνέπτυξε τὸ σπινθηρίον, μετεχειρίσθη τοιαῦτα στρατηγήματα, ἐμηχανεύθη τῶσας πατουριᾶς, ὥστε ἡ μεγάλη περιουσία τῆς οἰκογενείας Νοαρμῶν δέν ἐδῆμευθη και δέν ἐπωλήθη—ὅπως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ περιουσίαι ὄλων σχεδὸν τῶν ἄλλων Μετνασαστῶν.

Ὁ δούξ ἠναγκάσθη ἐπιτέλους νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν χρηστότητα τοῦ Ρενῶ, μετὰ τὸ περιφανὲς τοῦτο δείγμα τῆς ἀφιλοκερδοῦς ἀφοσίωσός, μετὰ τὴν ἐντιμον πράξιν, ἡ ὁποία μάλιστα τότε δέν ἦτο και ὀλωροδίου ἀκίνδυνος διὰ τὸν ἐργάτην της.

Ὅπως δὴποτε, ἀν ἡ περιουσία τοῦ Νοαρμῶν ἔμεινε ἀθικτος, τοῦτο ἦτο μὲν μιὰ ἀσφάλεια διὰ τὸ μέλλον, ἀλλ' ὄχι και ἀνακούφισις διὰ τὸ παρόν. Ὁ καλὸς ἐπιστάτης οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον χρηματικὸν ποσὸν ἠδύνατο νὰ στείλῃ εἰς τούς κυρίους του, ἐνεκα παντοειδῶν δυσχερειῶν και κινδύνων, τούς ὁποίους θὰ συνήντα κατὰ τούς ταρχαζδεῖς ἐκείνους καιροῦς.

Τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὅποια οἱ Νοαρμῶν εἶχον παρῆ μαζὶ των, ἐτελείωσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, και ἡ πτωχεία, ἡ στέρησις ἢ σκληρά, ἀπειλοῦσε τώρα τούς δυστυχεῖς ἐξορίστους εἰς τὸν ξένον ἐκεῖνον τόπον, ὅπου κανένα φίλον, κανένα γνώριμον δέν εἶχαν, και ὅπου κατὰ συνέπειαν οὔτε βοήθειαν οὔτε προστασίαν ἤμποροῦσαν νὰ εὑρουν!

Ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του και ἀπὸ τὴν λύπην του, ὁ δούξ ἀπέθανεν ἢ δὲ σύζυγός του, τῆς οποίας ἡ ὑγεία ἦτο ἤδη ἐπισφαλῆς, δέν ἄργησε νὰ τον ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν τάφον.

Οἱ Νοαρμῶν εἶχον ἕνα υἱόν. Πρῶτισθενθέντες τὸν θάνατόν των και τρέμοντες μήπως ἀφήσουν μόνον και ἔρημον τὸ δυστυχισμένο παιδί, εἶχον γράψῃ πρὸς τὸν Ρενῶ και τον παρεκάλουν θερμότατα νὰ ἔλθῃ. Καὶ ὅταν ὁ ὑπερήθερος ἔφθασε, τῷ παρέδωσαν τὸν μικρὸν Ρογήρον και τον ἐβάλαν νὰ ὀρκισθῆ ὅτι θὰ ἐφρόντιζε δι' αὐτόν, ὡς νὰ ἦτο παιδί του.

Ὁ Ρενῶ τοῖς ὑπεσέθη τὰ πάντα. Ἄλλὰ μόλις ἔμεινε μόνος και κύριος νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλῃ, ἐκάλεσεν ἕνα Ἰσπανόν, ὀνομαζόμενον Παῦλον, (ἄνθρωπον φαῦλον και ἀσυνείδητον, πρῶην ληστὴν, ἱκανὸν νὰ διαπράξῃ πᾶν ἔγκλημα χάριν ἰδιοτελείας,) και τον διέταξε νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν Ρογήρον.

Ὁ κακοῦργος ἀνελαβε προθύμως τὴν ὑπόθεσιν, και ὁ ἐπιστάτης εὐρέθη τότε εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ μυσὰρὰ σχέδιά του.

Ἐννοεῖται εὐκόλως ὅτι, ὅταν ὁ Ρενῶ κατέβαλλε τῶσας προσπάθειας διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν δήμευσιν τὴν περιουσίαν τῶν Νοαρμῶν, δέν ἀπέβλεπεν εἰς ἄλλο τι, εἰμὴ εἰς προσωπικὸν συμφέρον, και εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχε καταστρώσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ὁ δούξ εἶχεν ἕνα ἀδελφὸν νεώτερον, τὸν Λουδοβίκον. Μετναστής και αὐτός, εἶχε καταφύγη εἰς Λονδίνον και ἐκεῖθεν εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου και ἐφονεύθη εἰς μιὰν μονομαχίαν. Ὁ ἐπιστάτης λοιπὸν ἐσκέφθη ὅτι θὰ τῷ ἦτο εὐκολώτατον νὰ παρουσιασθῆ αὐτὸς ὡς μαρκήσιος Λουδοβίκος Νοαρμῶν, ἀφ' οὗ ὁ θάνατος τούτου ἠγνοεῖτο ὅφ' ὄλων, και ἀφ' οὗ ἄλλως τε ὁ μαρκήσιος εἶχε ζήσῃ πάντοτε τῶσον περιωρισμένος, ὥστε πολὺ ὀλίγοι τὸν εἶχαν γνώρισῃ προσωπικῶς. Χάρις εἰς αὐτὴν τὴν ἀπάτην, τὴν πλάστοροσῶν, ὁ Ρενῶ ἠλπίζε νὰ γίνῃ κύριος τῆς ἀπεράντου περιουσίας, τὴν ὁποίαν διεχειρίζετο ἔως τώρα.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ ἐπιτήδειος κατεργάτης ἀνεχώρησεν εἰς Λονδίνον, και ἐκεῖ συνητήθη μετὰ τὸν δικηγόρον, ὁ ὁποῖος διεξήγε τὰς ὑποθέσεις τοῦ μαρκησίου. Εὐτυχῶς διὰ τὸν Ρενῶ, και ὁ δικηγόρος οὗτος ἔτυχε νὰ εἶνε ἄνθρωπος ὄχι πολὺ εὐσυνείδητος, οὕτως ὥστε οἱ δύο κακοῦργοι συνενόησαν εἰς τὴν ἐντέλειαν και πολὺ γρήγορα.

Ὁ κ. Μπρόουν, —οὕτως ὀνομάζετο ὁ Ἀγγλος, —εἶχε φυσιογνωμίαν ἀρπακτικὴν ὀρνέου· ὕψηλός και λιγνός, με γιγαντιαίαν γρυπὴν μύτην, με ἀτελείωτα ποδάρια, με ὀστεώδη χέρια, διαφανῆ ἀπὸ τὴν ἰσχνότητα, με κατακόκκινα μαλλιά και με φαβορίτας τοῦ ἰδίου χρώματος. Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ὑποκείμενον ὑπεσέθη νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Ρενῶ ὅλα τὰ ἔγγραφα τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι τὸ τρίτον τῆς περιουσίας θὰ περιήρχετο εἰς αὐτόν, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐντίμου ἐπιχειρήσεως. Ὁ Ρενῶ ἐδέχθη τὴν συμφωνίαν και οἱ δύο μαζὶ ἀνεχώρησαν ἀμέσως εἰς Ἰσπανίαν.

Ὁ σκοπὸς των ἦτο τώρα νὰ ἐπανεύρουν ἀντὶ πάσης θυσίας τὸν Ρογήρον. Ὁ δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὰ πράγματα καλλίτερα, εἶπεν εἰς τὸν Ρενῶ, ὅτι δέν ἔκαμε καλὰ νὰ παραδώσῃ τὸ παιδί εἰς τὸν Παῦλον. Ὁ Ρογήρος ἦτο

ὁ νόμιμος κληρονόμος τοῦ δουκὸς Νοαρμῶν, και ἀν δέν ἐπιστοποιεῖτο ἐπισήμως ἢ δέν ἀπεδεικνύετο ὀπωσδήποτε ὁ θάνατός του, εἰς οὐδένα ἄλλον θὰ παρεδίδετο ἢ τῶτον ποθουμένη περιουσία.

Ἀναγνωρίσας τὸ δίκαιον τῆς παρατηρήσεως και τὸ μέγα του λάθος, ὁ Ρενῶ ἐξεπρίσσωεν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του πολλὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, ἐπρόφερον ὄσας βλασφημίας ἤξευρε, καί ἐπὶ τέλους ἐφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς νέας και πολὺ διαφορετικὰς συνενόησεις μετὰ τὸν Παῦλον. Καὶ διὰ νὰ ἐξεγείρῃ κάλλιον τὸν ζῆλόν του πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ παιδίου, —ἤξευρε δλέπατε, πόσον ἦτον ἀφιλοκερδής! —τῷ ὑπεσέθη ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα πληρωτέα τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὰ σχέδια τῆς ἐντίμου Ἐταιρίας θὰ ἐπετύγγανον.

Τί εἶχε γίνῃ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ μικρὸς Ρογήρος; Ὁ Παῦλος, ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς τοῦ Ρενῶ, τὸν εἶχεν ὀδηγήσῃ μακρὰν πολὺ μακρὰν, εἰς μικρὸν χωρίον ὀρεινὸν και ἀπόρσιτον, και ἐκεῖ ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ αὐτόν με κάποιαν πρόφασιν και με τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐπάνηρχετο ἀμέσως, τὸν ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν τύχην του.

Ὁ μικρὸς τὸν ἐπερίμενε εἰς μάτην πολλὴν ὥραν, και ἐπιτέλους ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ μόνος του. Ἐννοεῖται ὅτι δέν το κατώρθωσε, και μετὰ ὀλόκληρον ἡμέραν ἐπιπόνου πορείας, ἐν μέσῳ βουνῶν και χώρας ἀγρίας, ὁ δυστυχὴς Ρογήρος ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκρην ἐνός δρόμου, ἄνωθεν μεγάλου κρημοῦ, ἐξηγλημένος, ἀπελπισμένος, χύνων δάκρυα ἀτελείωτα...

Ἐξαφνα εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ δύο ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι παρουσιάσθησαν ἐμπρὸς του ὡς φαντάσματα, ἐξεληθόντες ἀπὸ πυκνὸν παραπέτασμα θάμνων... Ἐφερον και οἱ δύο τὴν κομψὴν γαλλικὴν στολήν τοῦ ἐλαφροῦ πεζικοῦ: κυανᾶ παντελῶνα με γκέτρες μαῦρες, ἀμπέχονον κυανοῦν με περιλαίμιον κίτρινον, πρασίνας ἐπωμιδας και πελώριον κράνος, φέρον μακρὸν πρασινοκίτρινον λοφίον.

—Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἕνας.

—Γιὰ πῆς μας, εἶπεν εὐθὺς ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἔφερε γαλότια δεκανέως, μήπως

Ὁ Ρογήρος.

είδες ἐδῶ τριγύρω τίποτε παληό-
γκουερίλιερούς(*)· Κότταξε καλὰ
νὰ μὴ μας γελᾷσης, γιατί ἀλλοιώτικα...

Καὶ μὲ κίνημα ἀπειλητικὸν ἐκφρα-
στικώτατον, συνελήφωσεν τὴν φράσιν του.
— Κύριε στρατιώτη, ἀπεκρίθη ὁ Ρο-
γῆρος, δὲν εἰμπορῶ νὰ σας πληροφο-
ρήσω ἂν καὶ τὸ ἤθελα πολὺ. Δὲν εἶμαι
ἀπὸ ἐδῶ. Εἶμαι κ' ἐγὼ Γάλλος, ὅπως
καὶ σεῖς.

— Δὲν βαρύνεσαι! εἶπεν ὁ στρατιώτης.
Κάτι κατεργαριά θὰ εἶνε τῶν παληοί-
σπανῶν. Ὁ μικρὸς αὐτὸς θὰ εἶνε κατὰ-
σκοπος, καί...

— Σιωπή! δίσκοψεν ὁ δεκαεὺς, μὲ δ-
λῆν τὴν ἐπιβλητικότητά του βαθμοῦ του.
Δὲν εἶνε δυνατὸν ἓνα χωριατόπουλο ἀπὸ
αὐτὰ τὰ ἄγρια μέρη, νὰ ὀμιλῇ τὴν γλῶσ-
σάν μας μὲ τόσην καθαρότητα. Θὰ τον
πάρουμε μαζὶ μας, νὰ ἰδοῦμε ἂν μας εἶπε
τὴν ἀλήθειαν!

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι προη-
γούντο ὡς ἀνιχνευταὶ ἰσχυροῦ ἀποσπά-
σματος, ἀνήκοντες εἰς τὸ σῶμα τοῦ
στρατηγικοῦ Δυπῶν, ὠδήγησαν τὸν Ρο-
γῆρον πρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐμπροσθο-
φυλακῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου, ἀφ' οὗ μὲ εἰλι-
κρίνειαν διηγήθη τὰς θλιβεράς του περι-
πετείας, ἔγινε δεκτὸς μὲ δλῆν τὴν συμ-
πάθειαν τὴν ὀφειλομένην εἰς μικρὸν δυ-
στιχη συμπατριώτην.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ τον ἐγκαταλείψουν,
ἀλλὰ καὶ δύσκολον νὰ τον ἀναγκάσουν
νὰ κολλουθήσῃ τὸ στράτευμα χωρὶς ἀγχο-
λίαν. Εὐτυχῶς ὁ συνταγματάρχης, ὁ διοι-
κῶν τὸ σύνταγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκον οἱ
σωτῆρες τοῦ ἥρωός μας, ἔσχε τὴν εὐφυῆ
ιδεάν νὰ τον κατατάξῃ ὡς πλαιγιαλητὴν,
εἰς τοὺς Πεζοναύτας τῆς Αὐτοκρατο-
ρικῆς Φρουρᾶς, τῶν ὁποίων ἀπόσπασμα
ἀπετέλει μέρος τοῦ στρατιωτικοῦ ἐκείνου
σώματος. Ἄν ἦτον μεγαλύτερος, θὰ
τὸν ἔκαμνεν ἴσως τυμπανιστὴν ἄλλὰ τὸ
τύμπανον, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς κοπιώ-
δεις πορείας μὲ τὸν καυστικὸν τῆς χώρας
ἤλιον, θὰ ἦτο βαρὺ διὰ τὴν ηλικίαν του.

Ὁ Ρογῆρος ἠκολούθησεν οὕτω τὸ
στράτευμα τοῦ Δυπῶν, ἔδειξε σπανίαν
ἀφοβίαν κατὰ τὰς μάχας, ἀὶ ὁποῖαι συν-
ῆπτοντο καθημερινῶς διαρκούσης τῆς
ἀτυχοῦς ἐκείνης ἐστρατείας, καὶ ὅταν
ἐπῆλθεν ἡ καταστροφὴ τοῦ Μπαύλεν,
ἔπου ὁ στρατηγὸς Δυπῶν, προσβληθεὶς
ὑπὸ τοῦ ἰσπανοῦ στρατηγοῦ Καστάνου,
ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ, ὁ Ρογῆρος
ἐστάλη, ὡς αἰχμάλωτος, μετὰ τινῶν
ἄλλων πεζοναυτῶν τοῦ συντάγματός του,
εἰς τὰ κάτεργα τοῦ Κάδιξ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaître]

(*)Guerilleros, ἰσπανοὶ χωρικοὶ ἐπαναστάται,
ἀποστελοῦντες μέρος τῶν ἐνόπλιων σιφῶν. τῶν
καλουμένων guerillas.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΑΚΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Μεταξὺ τῶν λειψάνων ἐνὸς γεύματος,
τὸ ὁποῖον διάφοροι μικραὶ μητέρες παρέ-
θεσαν εἰς τὰς θυγατέρας τῶν κούκλας,
ἐσώθη καὶ ὁ ἐξῆς ὀφθαλμολόγος (menu):

ΜΕΓΑ ΓΕΥΜΑ Εἰς ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ

Πιάτα ἀπὸ φύλλα Λευκῆς Ἀκακίας
καὶ Φύλλα Τριανταφύλλου.

Ὁ ρε κ τ ι κ ἀπὸ διάφορα πετρά-
δάκια. Εἰς τὴν μέσην μίαν Ἀγρία Ἀγ-
κινάρα.

Ἐντροδά, ψάρι.

Διὰ νὰ κατασκευάσετε ὠραῖον ψάρι,
λάβετε φύλλον Κυανολεύκου Κρίνου.

Ἐντά, ὄρνιθα.

Διὰ νὰ κατασκευάσετε μίαν ὠραίαν
ὄρνιθον λάβετε ἓνα κομμάτι σπασμένης
γάστρας ἢ μίαν οἰανδήποτε Πέτραν
Σκανδάλου (ἐξαιρεῖται ὁ Λίθος τῆς
Ἵπομονῆς, διότι τὰ παιδιά εἶνε συνή-
θως ἀνυπόμονα.)

Ἐπιδόρπια.

Γλύκισμα ἀπὸ χῶμα καὶ νερόν, μέσα
εἰς φύλλον Νυμφαίας. Μαθήσατε ἀπὸ
πάνω ἐν Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, διὰ
χρῶμα καὶ ἄρωμα.

Σαλατικά.

Κορφοῦλες Κισσοῦ καὶ Καρποφόρου
Ἀμπέλου μὲ νερόν.

Οἶνοι ἐκλεκτοὶ καὶ ὀπωρικά.

Νερόν καθαρὸν ἀπὸ τὸν Ψάλλοντα
Ρύσκα.

Ὀλίγα Φρούτα τῆς Ἐποχῆς, καί...
Καλὴν Ὁρεξίν!

Ὁραιότερα καὶ ὑψηλότερα φιλοδοξία,
δι' ἓνα υἱὸν ἢ διὰ μίαν θυγατέρα, δὲν
ὑπάρχει, ἀπὸ τὸ νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν
Στήριγμα τῆς Μητρός.

Ὅταν εἰς κάποιον νικητὴν Στρατηγὸν
προσεφέρῃ ὑπὸ τῶν θαυμαστῶν του μίαν
Τιμητικὴν Σπάθη, ὁ μετριόφρων ἥρωας
εἶπε: «Ὅυτε τὸ χιλιεστὸν αὐτῆς δὲν μου
ἀνήκει. Πρέπει νὰ τὴν κόψω εἰς τεμά-
χια καὶ νὰ τὴν διανεμῶ εἰς τοὺς Πε-
στοὺς Στρατιώτας μου».

Ἄν οἱ θηριοδαμασταὶ εἶνε ἄξιοι θαυ-
μασμοῦ, φαντασθῆτε ὁποῖου θαυμασμοῦ
εἶνε ἄξιος ὁ ἐφευρέτης τοῦ Ἀλεξικε-
ραίνου, ὁ δαμάσας τὸν Κεραυνόν!

— Ποία εἶνε ἡ κορυφὴ τῆς Κορυφῆς
τοῦ Ὀλύμπου;
— Τὸ Σκῆπτρον τοῦ Διός.

Ἵποδεχόμεθα τὸν Ἄγνωστον — λέ-
γει κάποιος συγγραφεὺς, — ἀναλόγως
τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα φέρει, ἀλλὰ
τὸν προπέμπομεν ἀναλόγως τοῦ πνεύ-
ματος, τὸ ὁποῖον ἔδειξε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ διδασκαλίας καὶ Ναυτοπούλας,
εἰς τὸ σχολεῖον τῆς πατρίδος τῆς Κεφαλληνίας,
ὅταν ἦτο μικρὰ:

— Δεῖξέ μου, Ναυτοπούλα, τὸ Ἴονιον
Πέλαγος.

— Ἐστὶν ἡμεῖς, κυρία, ἢ ἀπὸ τὸ παράθυρον;
Ἐστὶν ἡμεῖς τὸ Τρομερά [Ε]

— Κωστᾶκη, γιατί τὸ φθινόπωρον λέγεται
ἔτσι;

— Δὲν καταλαβαίνεις; Γιατί τότε τὰ ὀπωρικά
εἶνε φθνήα.

Ἐστὶν ἡμεῖς τὸ Ἀρχιναυαρχοῦ Θεμιστοκλέους; [Ε]

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπὸς: Μόλις ἐγγραφοῦν διὰ τοῦ Ξε-
σπαθώματος 2,000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ
τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς «Δια-
πλάσεως» θαῦξηθῇ κατὰ 4 ἀκίμη σελίδας
καὶ θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα δωδεκα-
σέλιδον μὲ τὴν ἰδίαν συνδρομήν.

[Ε] Εἰς πάντα ἔσπαθόνουκα, ἐκτός τοῦ
Διῶρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Εὔσημα,
ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες συνδρο-
μηταί.

Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Παλλικαί τῆς Λακτίας (ἐξεσπάσθη καὶ
ἐνέγραψε 4 συνδρομηταί.) Νίσα Α. Ἀλεξαν-
δροπούλου (3), Ἰωσήφ Κυριακίδης (2), Μαρία
Ραζή (2), Ἰσπανοὶδὸς Κρύσταλλος (1) Μαρία Α.
Καλλιπικοῦ (2), Ἀστὴρ τοῦ Βέγα (1), Ἀντώ-
νιος Γκούσκος (4), Διαβολάκι (1), Δημ. Γ.
Καλλιπάρης (2), Σύλλογος Σύρου «Πανελλήνιον»
διὰ Δ. Π. Δρίθα (1), δι' Ἀντωνίου Φου-
στάνου (1), Μικρὸς Σύλλογος Χαλκίδος Βό-
λου δι' Ἐθνικοῦ Ἵμνου (1), Σύλλογος Πει-
ραιῶ «Ἑλλάς» (1), δι' Ἀγγορολογιωτάτου (1),
Πελοπίδας Συρογιάννης (1), Ἀρθούρος Κοῦν (1),
Βιργίνια Κλ. Χατζοπούλου (2), Ἀτταβίριον
Ρόδου (1), Γουλιέλμος Τέλλος (1), Μικρὸς Κερ-
κυραϊκὸς Σύλλογος δι' Ἰονίου Πελάγους (1),
Κούλα Σ. Βασιλείου (1), Ἰωάννης Π. Μου-
φερράτος (1), Μαρία Ε. Πατρικία (1), δὲν Λευ-
κάδι Σύλλογος ἢ «Πρόδος» διὰ Δ. Σ. Δίπλα
(1), Εἰρήνη Ζ. Καμπάνη (1), Μαριώγκα Δ.
Μανσόλα (1), ὁ ἐν Ἀθήναις Σύλλογος «Ἐπίκου-
(2), Μαρία Γ. Μπουρατίου (1), Μπουμπουνι-
σμένω Μυαλό (1), Κωνστ. Ζαχαριάδης (2),
Ἰσμήνη Σ. Σωτηρίου (1), Δημ. Ν. Νικολαΐδης
(2), Δευκωσία τῆς Κύπρου (2), Δημ. Θ. Παῖτης (2).

Ἐκ τοῦ προηγούμενου Δελτίου συνδρ. 103
Ἐκ τοῦ σημερινοῦ " 53

Ἐν ἔθῳ, νέοι συνδρομηταί: 156

(Ἐπεται τὸ Γ' Δελτίον)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ὍΣΟΙ μου κἀμνον ἐρωτήσεις περὶ Διαγωνι-
σμών, Ἀλληγογραφίας, Μ. Μυστικῶν κτλ.
κτλ. παραπέμπομαι εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συν-
δρομητοῦ, τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ προηγου-
μενον φυλλάδιον (σελ. 11—16.) Μόνον εἰς
ἐρωτήσεις διὰ τὰς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἀπάντησις
εἰς τὸν Ὀδηγόν, θάπαντῶ χωριστὰ εἰς τὴν Ἀλ-
λληγογραφίαν. Αὐτὸ νὰ το ἤξευρετε ὅλοι.

Διὰ τὴν Προτοχρονιάν: Ἐν τῷ με-
ταξὺ μου ἦλθαν καὶ ἄλλαι πολυτελεῖς κάρται
διὰ τὴν πρωτοχρονιάν, τὰς ὁποίας δὲν ἐπρόρθεσα
νὰναφέρω εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Μοῦ ταὶ
ἔστειλαν: ὁ Κιθαροδὸς Ἀπόλλων, ἡ Ξενη-
τευμένη Ἑλληνοπούλα, ἡ Σαμιακὴ Σημαία,
ὁ Ἰωάννης Α. Πρόδος, ἡ Νεαρὰ Καλλιτέ-
χνης, ἡ Ἐλένη Ρούφου, ἡ Σοφία καὶ Ἀσπα-
σία Δημητρίου καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Παιολό-
γος, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας.

Τὶ πλοῦτος ψευδώνυμον, Πικ-Νικ. Αὐτὸ
μου ἤρρεσε καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὰ τριάκοντα.
Ροβέρτε Γυϊσκάρδε, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευ-
δώνυμον.

Διαβολάκι, τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου σου
ἐνεκρίθη. Δὲν ἀμφιβάλλω δι: εἶνε ὅπως μοῦ τον
συνιστᾷ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος. Σ'
εὐχαριστῶ θερμώτατα διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Διὰ
τὴν ἐρωτήσιν σου, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν
Ὀδηγόν.

Ὁ Πρόδος, Ἀρθούρος Κοῦν, ὁ ὁποῖος σ' ἐ-
τρέλανεν, ὁμίλων περὶ τοῦ πατρός του λέγει
«Ὁ Νικίας» καὶ ἔχει «ὁ πατήρ μου» διότι τον
τρόπον τούτων συνειθίζον οἱ ἀρχαῖοι. Ἦτο δαιγ-
γμα μεγαλειότερο σέβασμοῦ, καὶ ἐνεῖχε μάλι-
στα καὶ κάποιον ὑπερηφάνειαν καὶ κάποιαν ἐπι-
σημότητα. Καὶ σήμερον ἀκόμη, υἱοὶ ἔχοντες ἐν-
δόξους πατέρας, οὕτω τοὺς ὀνομάζουσι. Ὁ Λέων
Δωδὲ π. χ. ὁ υἱὸς τοῦ διακίμου γάλλου συγ-
γραφεὺς, ὁμίλων περὶ τοῦ πατρός του, σπανίω-
τα λέγει ἢ γράφει «ὁ πατήρ μου» προτιμᾷ
νὰ λέγῃ «ὁ Ἀλέφονος Δωδὲ».

Ἄννα Ἰωαννίδου, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ
γραμματάκι σου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς
συχνά. Ἄλλὰ νὰ διαλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον,
διότι μὲ αὐτὸ πῶς ζῆσεις θὰ γίνῃ μεγάλη σύγ-
χυσις: θάμου γράψουν π. χ. ἡ Πίσσα, καὶ δὲν θὰ
ἤξεύρω ἂν δὲ ἐνοούσῃ τὴν γάταν μου ἢ ἐσέ.

Μετὰ βαθυτάτης μου λύπης μαυθῶν τὸν θά-
νατον τοῦ ἐν Πειραιεὶ μικροῦ καὶ ἀγαπητοῦ μου
φίλου Δημητρίου Βαρωνάκη, ὁ ὁποῖος
μὲ τόσην ἀγάπην ἀνεγίνωσκε τὰ φυλλάδια μου
καὶ μὲ τόσην χαρὰν εἴρριξε τὰς Μαργαρίτας Εἰκόνας
ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς πολυδύνου του
ἀσθενείας... Ὁ Θεὸς ἄς τον κατατάξῃ με-
ταξὺ τῶν ἁγίων του, καὶ ἄς παρηγορήσῃ τὸν
δυστυχῆ του πατέρα, ὁ ὁποῖος μόνον αὐτὸν εἶχε,
καθὼς καὶ ὅλους τοὺς βαρυσπενθεῖς συγγενεῖς.

Τσοῦχτρα, ἐν πρώτοις σὲ συλλυποῦμαι διὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδέλφου σου. Ἦ συνάντησις
σου μὲ τὴν Ναυτοπούλαν κατὰ τὸν χαρτοπό-
λεμον τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, χαριτωμένη. Σήμερον
δὲν ἔχω τόπον διὰ πληροφρορίας, εἰδήμη θά τῆς
ἔλεγα πῶς τὴν ἐγνώρισες καὶ πῶς ἔμαθες καὶ
τὸνομά τῆς. Αἱ πληροφορίες δημοσιεύονται δια-
ριαν, ἀλλ' ἔταν ἔχω τόπον καὶ ὅταν εἶνε ἐν-
διαφέρονται.

Τὰ λέγεις πολὺ ὠραία, Φεγγυόβολη Ἀγρούλα
[Ε] Ναι, ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀρχίζει κανεὶς καὶ προ-
χωρεῖ εἰς τὰ μεγάλα. Δι' αὐτὸ ἐνοῶ πολὺ καλὰ
τὴν χαρὰν σου, ποῦ ἔλαβες εἰς τὴν ἀρχὴν Εὔ-
φημον Μυελίαν, καὶ τὴν ἀγαπάκησιν σου κατ' ἐ-
κείνου, ὁ ὁποῖος περιφρονεῖ τὰ κατώτερα βρα-
βεῖα καὶ θέλον ἐυδὲς ἀμέσως τὸ πῶτον. Ἄ,
βεβαία, μὲ τέτοιαις ἰδέαις δὲν θὰ το πάρουν
ποτέ. Κατενοουσιασμένους καὶ Ἄνανιαις μὲ τὴν
ἐπιστολήν ποῦ του ἔγραψες.
Ὁ ἐν Λευκάδι Σύλλογος ἢ «Πρόδος» — ἐκ

τῶν δραστηριωτέρων Συλλόγων, τῶν πρὸς διὰ-
δοσιν τῆς Διαπλάσεως ἰδρυθέντων, — πληροφο-
ρεῖ τοὺς φίλους μου δι: ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ἐν
Πάτραις εἶνε ὁ Γεώργιος Παπαστεφάνου.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα μοῦ γράφει σὴ-
μερον ὁ Ἰδὸς τοῦ Πηλίου [Ε]. Πρῶτον τοῦ ἔ-
πεισε τὸ νόμισμα τῆς πῆττας (καὶ τοῦ χρόνου!)
ἔπειτα, πρὶν κῆψον τὴν πῆτταν, ἀπήγγειλε τὸ
βραβευθὲν πέρυσι ποίημα τοῦ Νικολάου Καρ-
βούνη τὴν ἄλλην ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων,
ποῦ εἶχε νὰ γενεθλίωσῃ τὸν (νὰ τα χιλιάδην!) ἐ-
μάζυσεν ὅλα τὰ ἀδελφία καὶ τὰ ἐξαδέλφια,
καὶ ἐπαίξαν διάφορα κομμάτια ἀπὸ τὸ «Παιδι-
κὸν Θεάτρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου, καὶ ἀπήγγει-
λαν τὴν «Κούκλαν» τοῦ κ. Χατζοδάκη. Καὶ
πρὸς ἐκπαιστρον, εἰς τὸ Σχολεῖον ὕστερα ἐπῆρε
ἓνα σωρὸ ἀρίστα. Δὲν του ἀξίζει λοιπὸν τὸ
ἔσθημον;

Ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις σου, Ἀστὴρ τοῦ Βέγα,
πολλὰ θὰ δημοσιευθῶν καὶ πολλὰ εὐσημα θὰ
πάρῃς. Ὅς πρὸς τὰ «Ἐλληποσύμφωνα» δὲν
συμφωνῶ ἢ περισσώτεροι φίλοι μου τὰ ἀγαποῦν
καὶ τὰ λύνου. Εἶνε βεβαία δύσκολα κάποτε, ἀλλ'
ἴσα ἴσα τότε ἀξίζουν. Τὸ «Ἀθρόον Βραβείον»
θάρχησῃ νὰ λογαριάζεται ἀπὸ τοὺς Διαγωνισμοὺς
τῶν ὁποίων ταποτελέσματα θὰ δημοσιευθῶν
ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1899.

Μανώλης Β. Δάκη, νῆς μου φίλε, λαμπρὸ σ'
ἐσομβούλευσεν ὁ Ναυαρχος τῆς Βαρέλλας.
Περιμένω τὸ ψευδώνυμον σου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ
μου γράψῃς συχνά. — Καὶ σὺ Ἰωάννη Μαυρο-
μάτη, μὲ κατενοουσιασας μὲ τὴν πρώτην σου
ἐπιστολήν, καὶ εἶμαι καταχαρῶμένη ποῦ ἀπέ-
κτισησ ἄσφ ἐνδοουσιῶδη φίλον.

Χαρὰς ἀγαγέλια! Καὶ ἄλλος Σύλλογος πρὸς
διδόσιν τῆς Διαπλάσεως, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας.
Ὀνομάζεται «Ἐπίκου» καὶ ἀποτελεῖται ὅλη
ἀπὸ ἐνδοουσιῶδεις φίλους μου καὶ πολὺ ἐνεργη-
κάς. Πρόεδρος ἢ Σαβερία Κανελλοπούλου,
τμηκίας ἢ Α. Σ. Θεοδορίδου, γραμματεὺς ἢ
Ἀλεξάνδρα Παγογιαννοπούλου, καὶ μέλη αἱ
Ἄννα Κωνσταντοπούλου, Μ. Ἠλιάδου, Ε.
Ἀλέη, Π. Σακελλάρου, Β. Δαμάσκου καὶ
Εἰρήνη Κισοῦ (τὰ γινεστώτερα ψευδώνυμα, ση-
μειώσατε). Ἐλαβα καὶ τὸν Κανονισμὸν τοῦ
Συλλόγου τυπωμένον καὶ ὠραϊκότατον. Εὐχαρι-
στῶ ὅλας θερμῶς καὶ εὐχομαι πᾶσαν πρόδον
καὶ ἐπιτυχίαν.

Ἀσπασμοὶ πληροφρορία. Παραλεί-
πονται αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐλλείπει χώρου
ὅστε ὅσοι μοῦ ἔστειλαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο
ἄς τὰς ἐπαναλάβωσιν.
Ἐπίσης καὶ αἱ προτάσεις περὶ Μ. Μυστικῶν
τῆς σημερινῆς Ἀλληγογραφίας, ἀναβάλλονται
διὰ τὸ προσεχές. Αὐταὶ ποῦ θέλεπετε σήμερον
εἶνε περισσεύμα ἀπὸ τὴν Ἀλληγογραφίαν τῆς
παραδούσης ἑβδομάδος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των,
δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν
μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους
μου φίλους: Ἄρθος τοῦ Παρρασσοῦ [Ε. Α.]
σοῦ ἐξέλεξε, βλέπετε, ἐκ τῶν προτιμωμένων)
Ἀφρικανὸν (Β. Ρ. Κ.) Ὀρμητικὸν Χέ-
μαρρον (Η. Χ.) Βερκιγγετορίε (Κ. Π. σὲ
παραπέμπω εἰς τὸν Ὀδηγόν.) Ἐρωδία Ἀνδρο-
νίκη (Μ. Γ. ἐξέλεξε τὸ «προτιμώτερον») Στρα-
τηγὸν Ριο-δὲλ-Κουτεντέζ (Κ. Κ.) Γαλλικὴν
Σημαίαν (Κ. Ν. αὐτὸ, διότι τὰ ἄλλα δὲν ἦσαν
ἐλεύθερα.) Ζουρλιμανδριαν (χωρὶς ἀρχικὰ «διὰ
τὸν ρόθον τῶν κινήσεων» πῶρα πολὺ μοῦ ἤρρεον
ἢ πρώτη ἐπιστολή σου καὶ σου ἔγραψα ἐν
εὐσημον [Ε]). Δαγοβέρτην (Μ. Κ. διὰ τοῖους
πικροῦς λόγους νὰ σε συγχωρήσῃ; δὲν ἤκουσα
ποτέ τοιούτους.) Ἀττικὴν Μοῦσαν (Β. Ι.) Τα-
μερλίαν (Α. Κ.) Βασιλέα τῶν Ναυτῶν (Α.
Δ.) Ἀνοικτὴν Καρδίαν (Α. Π.) Μικρὰ
Δεσποινίδα (Ε. Β.) Γαλιάτιαν (Α. Σ.)
Πτολεμαῖδα (Ε. Ξ.) Βασιλέα τῆς Σπάρτης

(Α. Σ.) Γλαβρον (Α. Π.) Θαλασσινὸν Ζω-
γράφον (Ι. Σ.) Ἀριστέα τῶν Ἴων (Ι. Β.)
Ζωηρὰν Φλόγα (Α. Κ.) Μεληιογενῆ (Ν. Χ.)
ἔχει καλῶς: τὸν Ἀπρίλιον. Ἀπρόσεκτον Μι-
κρὸν (Ε. Ν.) καὶ Καρίαν (Α. Κ. εὐχριστῶ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν-
ταλλάξωσιν: Ἡ Ἴρις μὲ τὴν Μοῦσαν τῆς
Ἀστρονομίας, Ἰππίτην Μαρτζουράναν,
Γλυκεῖαν Ἐλεῖδα καὶ Ἀσπρο Ἀγρου-
δάκι — ὁ Ἀπόστολος Μαχαίρης μὲ τὸ
Πρόσεχε Καλά, Δημ. Ἀίλιαν καὶ Διο-
νύσιον Καβαδίου — ἡ Κίρη τοῦ Ζαλόγγου μὲ
τὸ Δαυμονάκι, Κάστο Βρόστο, Χειμωνιάτικην
Διακάδα καὶ Ἰδὸν τοῦ Πηλίου — ἡ Θαλασ-
σοπούλα μὲ τὴν Ναυτοπούλαν καὶ Ἰωνικὴν
Ἀκτὴν — ὁ Σκῆπτρον τοῦ Διὸς μὲ τὴν Ναυ-
τοπούλαν — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μὲ τὴν
Ἀρελὴν Καρδίαν, Μιράνταρ καὶ Μοῦσαν τῆς
Ἀστρονομίας — τὸ Μὴ με Σκοσιτίς μὲ τὴν
Ἰωάνναν Γρέν, Γουλιέλμον Τέλλον καὶ Χει-
μωνιάτικην — ἡ Ἰωάννα Γρέν μὲ τὴν Μελλί-
χροῖτην Ἐλληνίδα, Μαρτίαν Ἀνδριόσάκη,
Βίγλαρ καὶ Ἀρχισεράτηνον Μιλτιάδην — ἡ
Τετραπέρατη μὲ τὴν Ἰρίδα — ὁ Ζεθάρ μὲ τὸν
Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν,
Πέτρον Σκνδλίτην καὶ Ἀρχιζέλιον — ἡ
Κορινθιακὴ Σταγίς μὲ τὴν Ἄλδην τοῦ Κη-
φισσοῦ — ὁ Καρδονιάρης μὲ τὸν Νίκον Κατε-
ρινόπουλον — ὁ Ἀρχισεράτηνον Μιλτιάδης
μὲ τὸ Φιλέρημον Ἴορ, Ὁχρὰν Σελήνην,
Ἰωάνναν Γρέν, Ἀδεργινὸν καὶ Ὀμίχλην τῆς
Ἀγγλίας — ἡ Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας μὲ τὸν
Ἄλ. Πασπάτην, Ναυτοπούλαν καὶ Ἰωάν-
νην Μαρκεττήν — ἡ Ροδοστεφανομένη Ἀνοι-
ξίς μὲ τὸν Ἀριστείδην Βλαχόπουλον — ὁ Τρι-
κυμιώδης Μαλέας

της 'Ερήμης (βεβαίως εἶπε Ἀσωπός· Ἀσωπός, εἶπε Διών· Διών ἡ λύσις εἶνε ὀρθή καὶ σύμφωνος· συγγραφεῖς καὶ οἱ δύο, ποταμοὶ καὶ οἱ δύο.) Φιλόμενον (ἔσται· ὁ περὶ οὗ μ' ἔρωτες, ἔχει παρὸν καιρὸν νὰ μου γράψῃ) Δικατερίνην Π. Κρατῶν, Θάλλουσαν Μυροίνην (σοῦ ἔσται· λα βτι ἐξήγησε· πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα ἦμις νὰ μου ἔγραφε· συχνότερα.) Ψαρομαλόν (τώρα πλέον θὰ τα εἶδες ὅλα καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃς πῶς σου ἐφάνησαν.) Μικρὸν Κατεργάρην, Κρατερίλαιαν (τὰ καλὰ κόποις κτώνται· καὶ διὰ τοὺς κόπους σου πὲ ὑπερευχαρίστη.) Ἀγρίαν Ἀγκιράραν, Ἐσμεράλλαν (ἐγὼ ἐλπίζω βτι ἡ αὔθησι· θὰ κατορθωθῇ καὶ πρὸ τῶν μέσων τοῦ ἔτους.) Μιχαὴλ Γρηγοριάδην (τὸ τετραβῆτον τοῦ ἐκ Μυτιλήνης ὁμωνύμου σου, ἐστάλη τὴν 27 Δεκεμβρίου· τὸ ἐλαβες;) Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (καλὰ τὸ λέε· μόνον ἀτὰ κοιμισμένα παιδιὰ δὲν γίνονται συνδρομηταί, ἀλλὰ νὰ ἤξευρες καὶ πόσα ἐξήκονα εὐρίσκει κανεὶς, ποῦ δὲν ἔμαθαν ἀκόμη βτι ὑπάρχω! Διὰ τοῦτο ἀνάγκη ἐσπαθώματος.) Σέλευκον τὸν Κραυτῶν, Ἰωάννην Δ. Στασινοῦ, Ὁραϊάνα Κέρκυραν (βεβαίως, ὁ ἀδελφός σου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λαμβάνῃ χωριστὸν φύλλον, ἀρ' οὐδὲν νὰ μνημαῖσας, καὶ δύναται νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς κτλ.) Γλυκύλαλον Ἀηδόνα (ἐλήθησαν.) Πενασμένον Λύκον (εἰ λέγει ὁ Κανονισμός· ἔπειτα ἔχομεν ἄλλον Ἐλπιδοφόρον) Δ. Γρεκοῦσση (δὲν τὸ πιστεύω αὐτὸ πού μου γράφεις· θὰ ἔχῃς λάθος, στείλῃ μου ἐν 10λεπτῶν γραμματισμόν διὰ τὸ τετραβῆτον σου.) Σοφὸν Πιττακὸν (σοῦ ἔσται· τὸ βραβείον.) Χειμωνιάτικην Λακάδα (καλῶς τὰ δέχθηκες ἰχαίρω πολὺ πού ἐγνωρίσθης μετὰ τὴν Μικρὴν Πιαιρίσταν· ἀλήθεια, εἶνε πολὺ καλὸ παιδάκι.) Σειτηνεμένην Ἐλληνοπούλαν (ἤρηγες πολὺ αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ φθάσῃ ἢ ἐπιστολὴ σου καὶ δὲν σοῦ ἀπαντῶ ἔκτενως· διότι ὅσα μου γράφεις εἶνε πλέον παλαιὰ· Βαρδαλαμπουμπαν) ([E] διὰ τὴν συλλογὴν τῶν Δημωδῶν Διωνυμίων πού μου ἔστειλες.) Γ. Γ. Κοντόν, Μυλόροδον, Παρτσούκι, Γ. Κωστάλαν, Ἀτταβίρην Ρόδου (εὐχαριστῶ πολὺ) Κόδρον (μῖαν συλλογὴν ἀραιοτάτων Πν. Ἀσκήσεων· καὶ εἰ ἄλλο πρωτοχρονιάτικον ἤθελα; εἶχα στείλῃ ἤδη πρὸς τὸν Λούσιον, ἀλλὰ ἔσται καὶ τὸ δεύτερον) Βιργινίαν Χατζοπούλου, Ἀγρυπνον Λόκοντα (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ) Π. Καλλιόδην (αἱ λύσεις σου ἐλήθησαν ὑπ' ὀψε· γράψε μου συχνὰ τώρα πού ἔγινες καλὰ.) Ζοσερὸν Μεσαίωνα (σοῦ εὐχαριστοῦμαι ὅσοι καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Ἀναίας) Ἰσπότην Μαντζουράναν, Ἐτοιμόροπον Οἰκίαν, Ναϊάδα, Δημήτριον Παῖτην, Μή μου Ἄπτον, Πηνελόπην Βογοπούλου, Μαρίαν Γ. Μπουρατίνου (πού ἄρχισεν νὰ ἐσπαθῶν ἂν καὶ μόλις ἐξάειε) Λαιμονάκι, Παιδὶ τοῦ Λαοῦ, Ναδαρχον τῆς Βαρέλλας, Φίλανθορ, Ἐλένην Γ. Σαρρῆ (σοῦ ἔσται τὸ βραβείον σου καὶ λυκοῦμαι πολὺ πού ἤργησα τόσον ἢ μοῦ διέφυγε, ἢ δὲν ἐλάβα τὴν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν μου ἔση· μείωνες τὶ τόμον θέλεις;) Χρυσάστορ (ἔσται.) Ἐρυθρίαν Π. Φουστάνου (εἰ γίνῃ τὸ ψευδωνυμὸν σου;) Καρδερίαν, Φιλέρημον Ἰορ Ἐλληνικὴν Ναυαρχίδα (εἰ κρῖμα πού δὲν ἔχω σήμερον τόπον διὰ πληροφορίας εἰς τὴν ἐρωτησίαν σου ἀπαντῶ γα.) Πλατεῖαν Ἰσηλίδων Ἀσπίων (δὲν εἶνε ἀνάγκη τοιαύτης πληροφορίας.) Δαίδαλον (δὲν αὐτὸ λυπεῖσαι; καὶ δὲν στέλλεις ἄλλο;) Δ. Παπαφωμῆδην (σοῦ εὐχαριστῶ πολὺ πού δι' ὅσα μου γράφεις;) Γεν. Χαϊάνα Ἐλληνίδα (αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε· πολὺ γρήγορα θὰ γίνῃς ἐντελὴ καλὰ καὶ δὲν θάρρωσθης πλέον) Ζαππίδα (βεβαίως· ὅσον μεγαλῶναι κανεὶς, μετὰ τόσῳ περισσότερον ζῆλον πρέπει νὰ ἐργάζεται.) Ἐλληνοπούλαν, Τρεχυροπούλου, Μακρολέξαν, Φιτ-Μιθ Ἀη, Σκαφιδάκι, Ἐλλαν Γενρόντην (τὸ βιβλίον πού ζητεῖς δὲν τὸ ἔχω, οὔτε θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸ ἀναγνώσῃς τώρα.) Τέττιγα τῆς

Ἀχαΐας, Μεσολογγιτάκι, Α. Στρατηγόπουλον, Σαμακίην Σημιαῖαν ([E] διὰ τὴν ὀρθοτάτην ἐπιστολήν σου καὶ μέλιστα διὰ τὴν φράσιν «ἡμεῖς οἱ συνδρομηταί σου εὐρύκαμεν τὸν Παρθέσιον μαζί σου» εὐχαριστῶ τὰ πλέον εὐεχυσμένα ἑλληνοπούλα!) Ροβινσιόνα Κροῦσον (σοῦ ἔσται φύλλα 51-54 καὶ τὸ 4ον τοῦ «Πρῶτοντα καλὰ τυπωμένον» τώρα ἐδιορθώθη; εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς γονεῖς σου διὰ τὰς κάρτας των) Φθινωπωρινὴν Ἰσκατά(ῶπος θάλης δύνασαι νὰ διαβῆσθαι τὸ ὑπόλοιπον) Κυματίτσισαν Θάλασσαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰανουαρίου θάπαντῆσαι εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου

29. Δεξιγρίφος.

Κάτι τι πολὺ γλυκὺ δύο γράμματα θὰ ζῶσουν Κ' ἕνα ἄθος ἐκλεκτὸν σπάνιον θὰ φανερώσουν.

30. Συλλαβογρίφος.

Τοῦ πενταγράμμου τὰ δεσμὰ δύο φθῆγγα παρταύου. Καὶ πίπτουν μέσ' ἐστὶ θάλασσα, κ' ἐκεῖ πιά [σταματοῦν.]

31. Στοιχειογρίφος.

Πέρνει Π' ἢ ἴδια λέξις. Καὶ τὸ Λίμβδα τῆς ἀφίει. Κ' ἀπὸ ἐν ὄρας ἐστὶν Ἀσία Ἰερὸ νησί θὰ γίνῃ.

32. Αἶνιγμα.

Μ. κρῖ γωνία πλὴν ἔδοδος τῆς ὑδρογείου σφαίρας, ἔμ' ἐντυπῶ καὶ τρομερὸν τῶν πάλαι μύθων τέρας.

33. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

1. Τῶν ἀρχαίων ἑορτῆ.
2. Πόλις εἰμ' ἑλληνική.
3. Ἀίμων τις πολὺ γνωστῆ.

34. Ψαροκόκκαλον.

Νάντικατασταθῶσι οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται κατὰ σειρὰν. Σοφός, ζῶν, δένδρον, νῆσος, Πέρσης στρατηγός, ἀνωνομία, ἔντομον, ποταμός, θεότης, ἦρωα. (Ἐκάστη λέξις θὰ ἔχῃ πέντε γράμματα, καὶ ἀρχίξῃ ἐκ τοῦ σημείου τὸ ὁποῖον συνδέει τὰς γραμμάς πρὸς ἀλλήλας.)

35. Ἀπορία.

Ἡ μήτηρ ἔδωκε δύο τεμάχια τυροῦ εἰς τὸν Κώσταν καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του. Ὁ δὲ Κώστας, μολονθὶ φοβερὰ λαίμαργος, ὅμως ἐπρωτίησε τὸ μικρότερον τεμάχιον. Πῶς καὶ διατὶ τοῦτο;

36-37. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ ἱερεὺς διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ Πάπας.
2. Ὁ Παπᾶς διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ Φάλας.

38. Ἀπροδόκητον.
Ἄν κ' ἔμπρός σου τώρα μ' ἔχῃς, Νὰ μὴ μ' εὕρῃς δύνατό· Μὰ θὰ πῆς βταν μὲ λύσῃς: Ἀπροδόκητο κι' αὐτό!

39. Ἀκροδοιχίς ἐξ ἀντιθέτων.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσον τέτοια μεγάλου ποιητοῦ: Πολιτισμός, ταπεινός, προθυμία, δυσειδής, ἤττα.

40. Ἑλληποδύμφωνον.

41. Γρίφος.

ΛΥΣΕΙΣ

29. Δεξιγρίφος.

Κ' ἕνα ἄθος ἐκλεκτὸν σπάνιον θὰ φανερώσουν.

30. Συλλαβογρίφος.

31. Στοιχειογρίφος.

32. Αἶνιγμα.

33. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

34. Ψαροκόκκαλον.

35. Ἀπορία.

36-37. Μεταμορφώσεις.

41. Γρίφος.

40. Ἑλληποδύμφωνον.

39. Ἀκροδοιχίς ἐξ ἀντιθέτων.

38. Ἀπροδόκητον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομὰ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλακιστικῆς.

Περίοδος Β'—Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰανουαρίου 1899 Ἔτος 21ον.—Ἀριθ. 4

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ
[ΜΥΘΙΟΓΡΑΦΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια τῆς σελ. 21)

Ἡ κ. Μασσαί, ἀρ' οὐ ἔγραψε ταχέως ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν:
— Ἐτελείωσα.
— Ὁ ἰατρός ἐστράφη.
— Εἶθε βεβαίως, κυρία, ὅτι τὸ χαρτί πού ἐδιαλέξατε, ὑπάρχει τώρα μέσα εἰς τὴν τράπουλαν;
— Βεβαίωτάτη· τὸ εἶδα μόνον, χωρὶς νὰ το πειράξω καθόλου.
— Πολὺ καλὰ. Νὰ κυττάξετε ἄλλην μίαν φορὰν, καὶ νὰ μου εἰπῆτε ἂν ὑπάρχῃ.
Βεβαίωτάτη ὅτι θὰ τὸ εὕρισκεν ἀμέσως, ἢ κ. Μασσαί ἐξεφύλλισε ταχέως τὴν δέσμη τῶν παιγνιοχάρτων. Τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξῃ, δὲν ὑπῆρχε! Νομίσασα ὅτι δὲν ἐπρόσεξε καλὰ, ἐκφυλλίζει ἐκ νέου τὴν δέσμη, ἀργὰ καὶ μετὰ προσοχῆν, καὶ ἐπιτέλους πείθεται ὅτι τὸ χαρτί ἐκεῖνο ἔχει ἐξαφανισθῆ!

ποτε νὰ ἐκλέξετε ἕνα. Εἶνε ἀνάγκη...
— Ὄριστε, εἶπεν ἡ κ. Μασσαί, ἐκλέγουσα τὸ λευκότερον καὶ διαφανέστερον.
— Τώρα σᾶς παρακαλῶ νὰ το σπάσετε.
— Ἐγὼ; μετὰ τὰ γάντια, καὶ χωρὶς πιάνον; Ἀδύνατον. Σπάστε τὸ σείξ, σᾶς παρακαλῶ.
— Εὐχαριστώ.
— Ὁ ἰατρός Λωμόνδος ἔλαβε τὸ αὐτόν, — καὶ φαντάζεσθε πλέον μετὰ πόνον ἀγωνίαν τὸν παρηκολούθουν ὅλοι οἱ ὀφθαλμοί, — τὸ ἔσπασεν ἄνωθεν τοῦ ἰγ-

δίου, καὶ ἐνώπιον ὄλων, ἐξήγαγεν ἀπὸ μέσα ἐν παγνιόχαρτον διπλωμένον εἰς τέσσαρα!
— Τώρα, κυρία, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀναγνώσετε τί εἶχατε γράψῃ εἰς τὸ χαρτί πού σᾶς ἔδωσα.
— Τρέμουσα ἡ κυρία Μασσαί, λαμβάνει τὸ σημεῖωμα καὶ ἀναγινώσκει:
«Φάντες πίκα. Ἐπιθυμῶ νὰ εὐρεθῆ μέσᾳ εἰς ἕνα αὐγὸν φρέσκον!»
Ἀμέσως ὁ ἰατρός ἀνοίγει τὸ διπλωμένον παιγνιόχαρτον. Θρίαμβος! Εἶνε ὁ φάντες πίκα!

Ἡ ἐντύπωσις ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου εἶνε τόσον φοβερὰ, ὥστε ὁ ἰατρός Λωμόνδος διὰ νὰ μὴ τρελαθῶν, ἀναγκάζεται νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον τοῦ πειράματος. Τοῖς λέγει λοιπὸν ὅτι διὰ τῆς μαγνητικῆς ὑποβολῆς, δύναται τις νὰ μαντεύσῃ εὐκόλως τὴν σκέψιν τοῦ ἄλλου, ἀπλοῦστα διότι τὴν ὑποβολὰν εἰς τὸν ἄλλον εἰς ἕνα αὐγὸν. Καὶ ἡ κυρία Μασσαί, μαγνητισθεῖσα, ὑπήκουσεν εὐπειθῶς, χωρὶς νὰ το γνωρίζῃ. Τὸ ἴδιον εἶχε συμβῆναι προηγουμένως καὶ μετὰ τὸν κ. Βρανδεβέννην. Τῷ εἶχε ὑποβάλλῃ νὰ μὴν ἠμπορέσῃ νὰ σηκώσῃ τὰ βάρη, καὶ ὁ ἀθλητὴς δὲν εἶχε πλέον δύναμιν.
Τὸ ἀλλοθὲς εἶνε, ὅτι ὅλοι δὲν ἐνόησαν τὴν ἐξηγήσιν. Οὐχ' ἤττον ὁμοίως, ὅλοι κατόπι ἐξήγησιν τὴν ἐξακολούθησιν τῶν πειραμάτων. Καὶ ὁ ἰατρός Λωμόνδος ἐνέδω-

Ἡ καλὴ Μαργαρίνα εὕρισκεται ἐπὶ τοῦ καιαστρώματος τῆς Εὐσταθίας, μετὰ τῆς οἰκουμένης Μασσαί 2 (Σελ. 30 στήλ. 6.)